

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De quinto motivo excitandi in cælum desiderii, quòd tam justè
debitum sit hoc desiderium, ut injusti simus & indigni cælo consequendo,
nisi cælum desideremus. Sic dignum est cælum nostris ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Qui cælesti pane sic vivunt ut cælestes fiant,
sic in suis vivunt corporibus, sicut
Cælites in assumptis.

Vide etiam in 4. parte, in festo Sanctorum
omniaum.

FERIA SEXTA. DE QUINTO MOTIVO EXCITANDI

In Cælum desiderii:

*Quod tam juste debitum sit hoc desiderium, ut injusti
simus & indigni Cælo consequendo, nisi Cæ-
lum desideremus.*

*Viri Galilei, quid statis aspicientes in Cælum? Hic Iesus qui assumptus est à vobis in Cælum, sic
veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in Cælum. Act. 1.*

VERITAS PRACTICA.

Sic dignum est Cælum nostris desiderii, ut
nisi cælum desideres, cælo sis in-
dignus.

*Ratio est, quia nisi cælum desideres, cælum despicias.
Sed si cælum despicias, cælo es indignus.*

*Ergo sic dignum est nostris desiderii, ut nisi cælum
desideres, cælo sis indignus, & omnino pri-
vandus; Quod quam sit parvendum satis
patet.*

I. PUNCTUM.

CUm Apostoli cæterique spectatores
Ascensionis Christi, ut refert sanctus
Lucas, intuerentur in cælum euntem il-
lum, ecce duo viri astiterunt juxta illos in vesti-
bus albis, qui & dixerunt: Viri Galilei quid sta-
tis aspicientes in cælum? Hic Iesus qui assumptus
est à vobis in cælum, sic veniet quemadmodum
vidistis eum euntem in cælum. Quasi dicerent,
sic spectate & prædicare ascendentem Domi-
num, ut sciant omnes sic eum Judicem ali-
quando descensurum ad exigendam vitæ æ-
tæ rationem & ad reddendum unicuique se-
cundum opera sua. Quod præclare sanctus
Gregorius; Oportet, inquit, ut illum sequamur
corde, ubi eum corpore ascendisse credimus. Desi-
deria terrena fugiamus: nihil nos jam deleat in

Hom. 19.

infimis qui patrem habemus in cælis. Et hoc nobis
est magnopere perpendendum, quia is qui placi-
dus ascendit, terribilis redibit. & quidquid nobis
cum mansuetudine præcepit, hoc à nobis cum di-
stricte exiget. Nemo ergo indulta pœnitentia
tempora parvipendat, nemo curam sui dum va-
let agere negligat, quia Redemptor noster tunc
tunc in iudicio districtior veniet, quando nobis
ante iudicium magnam patientiam prærogavit.

Ex quibus sancti Doctoris verbis patet,
quod sicut non est satis cælum desiderare, nisi
adhibeatur cura salutis comparandæ, ita etiã
ad eam comparandam multum valere cæli
desiderium; Neque aliter cogitare possumus
interrogatos ab Angelis Apostolos, quid tam-
diu mirarentur & cælum aspicerent, nisi ut
monerentur, non esse quidem satis cælum
intueri aut desiderare, nisi simul cælo labora-
rent; Et verò etiam ad hunc laborem suscipi-
endum non parum valere cogitationem &
desiderium cæli, de quo agitur in illo labore
& opere peragendo. Quod ut efficacius per-
sua deatur, sic est proposita veritas, ut non mo-
dò desiderii cælestis utilitas aut dignitas de-
monstratur, sed & ipsa necessitas, Sic enim di-
gnum est cælum nostris desiderii, nostris votis &
suscipiis, ut nisi cælum desideres, cælo te indig-
num ad omnem eternitatem præstes.

Ratio est facilis & evidens: nam nisi cælum
desideres, cælum despicias: sicut si propo-
neretur facili pretio, res æquæ commoda, &
utilis,

utilis, ac pretiosa & rara; Quis talis rei desiderio non tangeretur? aut quis nullo rei tantæ tactus desiderio non diceretur vel insipiens vel rerum suarum negligens, vel ipsius rei propositæ contemptor & irrisor? Nam si res esset tantum præstans & non utilis, dici posset servari pretium in res vitiles ac necessarias: sed quando additur æquè utilem esse sive necessariam, atque est præstans, revincitur talis excusatio. Quod si etiam res quidem esset utilis sed minimè præstans, aut cujus pretium esset carius, quàm ut quis eam sibi comparare posset, certè is excusandus esset; sed expressè est additum, rei tam utilis ac præstantis perfacile admodum esse pretium: ut si quis valde egeret veste, domo, libris: & percommodè, is omnia si vellet, reperiret, quis porro nollit? Hoc motivo sæpe nos excitat sacra scriptura: *Omnis sitientes venite ad aquas, & qui non habetis argentum, properate, emite: & comedito: venite, emite absque argento, & absque ulla commutatione vinum & lac.*

153.

At Cœlum nonne tale est? proponitur tibi Cœlum ipsum, quantum quantum est, ipsa æterna Beatitudo, qua quid excellentius, quid utilius, quid magis necessarium? Requiritur verò tantum à te, efficax quoddam desiderium ejus tibi comparandæ; quid facilius cum Dei gratia, sive subjectum, sive objectum spectes? Subjectum quidem, tua ipsa est voluntas cujus maximè proprium est desiderare suum bonum; at quid tam tuum quam tua voluntas? Objectum verò est ipsum summum bonum quo quid est desiderabilius! Nonne ergo res valde utilis, valde præstans, & necessaria tibi proponitur, cum cœlum proponitur? Et nonne ejus pretium perfacile, cum sola voluntas, solum ejus desiderium à te exigitur? Quid est ergo rem tantam non desiderare, nisi eam despiciere? Quid est non desiderare, nisi eam credere non esse desiderabilem, nisi vel non esse præstantem, vel non utilem vel nimis caram & difficilem? Quid hoc denique est nisi rei propositæ detrachere, nisi rem despiciere, & pro nihilo ducere? *Vf- quequid detrahent mibi populus iste? quousque non credent mibi? Sic Deus contra detrahentes terræ promissæ.*

Nom. 14.

II. PUNCTUM.

Sed si cœlum despicias, cœlo es indignus.

Nos quidem omnes cœlo indigni sumus, si nos solos spectemus; *Erasmus naturâ filii irascitur & ceteri, ait Apostolus, Deus autem, qui dives est in misericordia, propter nimiam Charitatem suam qua dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo, cujus Gratia estis salvati. & conresuscitavit, & consedere fecit in cœlestibus in Christo Jesu, ut ostenderet in sæculis supervenientibus abundantes divitias gratia sua in bonitate super nos in Christo Jesu.* Quasi diceret, quod alibi expressis ait verbis, *qui dignos nos fecit in partem sortis sanctorum in lumine.* Unde jam non est dicendum nos, in gratia constitutos, cœlo esse indignos, cum Christus nobis cœlum ita meruerit & meritum applicaverit, ut nisi ponamus obicem, nobis de condigno, ut vocant, cœlum detur. Ponit verò ille obicem, & se indignum cœlo facit qui cœlum despicit: quia id despicit quod Christus tanti fecit, ut ad illud nobis promerendum, se suaque omnia dederit: *Quia si nihil est ante illum sanguis, ait Sapiens de homicida, sic de contemptore cœli, quasi nihil esset ante illum sanguis Christi qui pro cœlo est fusus, quod ipsum est contemnere & ut ait Apostolus, concubare filium Dei, & sanguinem testamenti pollutum ducere in quo sanctificatus est, & spiritui gratia contumeliam facere.* Potestne aliquid cogitari cœlo indignius?

Ephas. 2.

Coloss. 1.

Ecclesi. 8.

Hebr. 10.

Addo, quod qui cœlum despicit, non laborat pro cœlo, non hic seminatur quod illic metatur, non hic pugnat ut illic triumphet, non deserit villam aut juga bouum, ut invitatus ad cœnam magnam veniat, unde est illa pavenda sententia: *Qui invitati erant, non fuerunt digni, nemo virorum illorum gustabit cœnam meam.*

Matth. 22

Luc. 14.

Denique cur cœlum despicit nisi quia nimis terram & mundum diligit? qua in dilectione cum affectus omnes depraventur, cumque ex depravatis affectibus cuncta nascantur vitia, quid cœlo magis oppositum? quid cœlo magis indignum? *Foris canes & impudici.*

Apo. 22.

III. PUNCTUM.

Sic ergo dignum est cœlum nostris desideriis, ut nisi cœlum desideres, cœlo sis indignus; quia tale bonum desideranti propositum non desiderare, despiciere est; despiciere autem nemo illud potest quin se ejus indignum faciat. *Quoniam repellitis illud, & indignos vos judicatis.*

Act. 13.

vna

vita aeternae, ecco convertimur ad gentes, dicebat
Judæis Apostoli; quod & Christus Dominus
illis & cæli contemptoribus comminatus e-
rat. *Math. 21* Auferetur à vobis regnum Dei, & dabitur
genti facienti fructus ejus. Et qui ceciderit su-
per lapidem istum confringetur: super quem verò
ceciderit, conteret eum. C. ADVNT super eum
qui modo contemnunt, inquit sanctus Augusti-
nus, cadet verò super eos cum in poenam con-
tempnus, conteruntur & perduntur, tanquam

pulvis quem proicit ventus.

Anteverte hanc poenam, agnosce quam
peccaveris, non satis desiderato cælo tam de-
siderabili. Confitere quam inde indignitatem
contraxisti; Dic cum Eldra Sacerdote: *1. El. 3.* Deus
meus confundor, & erubescio levare faciem meam
ad te. Et cum Rege Manasse: *Oratio* Non sum dignus
intueri & aspicere altitudinem cæli. Aut cum
filio prodigo: *Manasse* Pater, peccavi in cælum, & coram
te: iam non sum dignus vocari filius tuus. *Luc. 15.*

S A B B A T O.

DE SEXTO MOTIVO ACUENDI IN Cælum desiderii:

Quod inde Gaudium Spirituale redundet.

Et ipsi adorantes regressi sunt in Ierusalem, cum gaudio magno. *Luc. 24.*

VERITAS PRACTICA.

Spes cæli, cælum est.

Prov. 13. Sensus est, quod licet spes omnis qua differtur as-
figat animam, afflictio tamen anima sperantis
cælum, sic suavis est, ut quidam cæli pragu-
stus videntur: & quo maior est afflictio, eò sit
suavitas maior, & pragustus cæli suavior.
Ratio est, quia quò maior est anima sperantis cælum
afflictio, eò maior est cæli possidendi seu
futura Beatitudinis certitudo & fiducia.
Sed quò maior est talis certitudo, maior est sua-
vitas, & pragustus cæli suavior.
Ergo & quò maior est afflictio, inde est maior illa
suavitas: & sic abundat consolatio, ut iam
cælum possideri putetur, sicque spes cæli, cælum
dici possit; ac proinde etiam, mirum inde
quantum cælestia provocentur & acuantur
desideria.

I. PUNCTUM.

Dubitari non potest, quin aliquam ex
recessu Christi Domini mœstitiam
omnes Discipuli senserint, & quò cum
præsentem magis diligerent, quin eò dolenti-
us absentem deplorarent; verum cum de il-
lius cælesti Gloria certi essent, & de sua futu-
ra bene sperarent, ubi cum aliquando revise-

rent; tanto omnes de repente repleti sunt gau-
dio, ut nihil nisi de eo colendo, adorando &
benedicendo cogitarent, in eaque cogitatione
& cælesti gaudio permanerent toto vitæ de-
curso.

Hoc illud est scilicet gaudium, de quo jam
ante illis Dominus dixerat: *Luc. 10.* Gaudete quod no-
mina vestra scripta sunt in cælis. *Math. 5.* GAUDETE &
exultate quoniam merces vestra copiosa est in cæ-
lis. Et certe quid est aptius ad excitandum il-
lud gaudium, quam talis cogitatio? & quid
potentius ad illam cogitationem crebro &
frequenter usurpandam, quam gaudium il-
lud quod inde redundat? Loquar, ait sanctus
Bernardus, quod expertus novit, inexpertus ig-
norat; animalis enim homo non percipit ea qua
sunt spiritus Dei. Nunquid non plerumque oran-
tibus nobis omnia viscerum succutiuntur occul-
ta, ad memoriam gaudii illius quod est in Ierusa-
lem, qua sursum est, qua est mater nostra: & la-
chrymarum unda vultus meditantium perfundit?
Si oblitus fueris tui Ierusalem, oblivioni detur
dextera mea, adhaereat lingua mea faucibus
meis, si non meminero tui, si non proposuero Ierusa-
lem in principio latitiae meae. Verè in principio
latitiae, quia finis illic repositus est. Principium
gaudii illius, quod hic quandoque sentimus. stilla
est, guttula est, de flumine illo descendens, cuius
impetus latificat civitatem Dei.

Sed